

ся надвѣялъ на вътрѣшна господарственна реак-
 ция, и на помощта отъ страна на Европа; отъ
 своя страна, народътъ смутно чувствувалъ не-
 искренности на кралятъ, и постоянно се въл-
 нувалъ отъ неопредѣленнитъ слухове за австрийск-
 кия комитетъ, който ужъ работилъ въ тюлерійск-
 кия дворецъ подъ председателството на кра-
 лица Мария Антуанета и замислюва да пре-
 даде Франция въ ръцетъ на чуждестранци-
 тъ и емигрантитъ. Войната между Франция
 и Европа била неизбежна; а сѣщо тѣй, не-
 избѣженъ билъ и окончателния разривъ меж-
 ду идеитъ на революцията и принципътъ на
 кралската власть. Най послѣ и самъ Лудвигъ
 видѣлъ и разбралъ неизбежността на този раз-
 ривъ чакъ тогава, когато националното събрание
 ся захванало съ преобразованието на църквата.
 Разрушаванieto на Бастилия, унищожението на
 дворянството, ограпичението на монархическата
 власть, учреждението на националната гвардия,
 свободата на печатътъ — всичко това е било
 гнушно и тѣжко, но като ся постѣгнало сърд-
 цето, можало както и да е, да ся претърпѣтъ
 всичкитъ тѣзи страдания; когато пакъ дошла
 рѣчъта за духовенството, за манастиритъ, за
 църковнитъ мѣста, за назначаванieto свѣщенни-
 ци по изборътъ на присжтветвующитъ, тогава ся
 исчерпало дипломатическото търпѣние на плѣне-
 ния кралъ. Преди всичко, Лудвигъ билъ като-
 ликъ; надъ него господарствували духовниците
 му, и отъ онѣзи минута, отъ когато революцията
 ся коснала до църковната иерархия, Лудвигъ
 XVI съ мъжественно отчаяние ся рѣшилъ да